

incasable, magestuós som en dia de primavera... Promte la ramor general dels carrers donà á compendrer que l' hora del treball havia arribat; las fábricas habían fet sas senyals acostumadas; los carreters espignetejant com sempre fuetejavan sos caballs; los jornalers, ab son inseparable cistellet dessota l' aixella y taral-lejant típicas cansons, també anavan á fecondisar las terras; las botigas aixecavan sas portas; la llimpiesa 's feya general; lo bullisi ai mentava... Decididament tothom tenia conciencia de sas obligacions y 'ls odis personals pasavan desaperebut per aquells habitants pacífichs... ¡Oh, malhaja l' esperit mesquí de 'ls miserables butxins que pera satisfet son orgull capritxós, esclavitzan y roban la Pau y la Llibertet dels pobres!

Dos cartas se reberan aquell mati á la botiga. La una, era per 'n Ramon; l' altre, anava dirigida á la *senyoreta* Elvira; cartas que 'n Quimet s' apresurá á ferne entrega á la senyora María per si algun assumpto d' urgencia requeris contestació y que al veurelas ella tot 'l cor se li aixamplá. Prompte reconegué la lletra del sobre de una de ellas y pujant l' escala nerviosa, saltant los grahons de dos en dos, se dirigí á n' el quarto de l' Elvira, que encara estava empolaynansa, y ja desde 'l replá comensá á cridar:

—¡Elvira, filla meva! ¡Hi ha carta de 'n Tónico!...

Y al donarli 's quedá mirantla fit á fit, com si aixís hagués de alentarla mes.

L' Elvira, sens dir paraula, arrebatá la carta de las mans de la seva mare; y era tanta també sa nerviositat que no acertaba á obrirla, degut á sa mateixa preocupació.

—¡Ay mare, sembla qu' estiguis balba!—digué al últim la senyora María.

—¡Ay!—suspirá l' Elvira—¡No se perque m' ha entrat aquest tremoló!

—Cuyta, cuyta,—digué la senyora María—no siguis cansonera. Dónemela á mi. Aixís. ¿Te veus? Ja está. Vaja, embabilsecat are. Veyam, llegeix...

L' Elvira feu ja un moviment de disgust al veurer las pocas ratllas que hi havia escrites; pero si aixó li causá sorpresa, molta més ni causaria sa lectura per quan, acostantse la carta als ulls com pera cerciorarse millor de lo que llegia, tot de un plegat cambiá 'ls colors, convulcionantse rápidamente y 's quedá parada, groga, tiesa com un pal; la vista fixa enlayre com si implorés ajuda...

—Y are; que es aixó?—digué tota alarmada la senyora María

L' Elvira per tota resposta feu un sospir je-

megós é instintivament deixá anar la carta á terra.

—Veyam—digué la senyora María tot recullint la carta pera llegirla.—Veyam aquet secret.

—Nó, no cal que llegeixis—digué incorporantse l' Elvira—be prou que te ho diré jó. ¡Aixó es una villania, una infamia, un acte de cobardia! ¡Que 'n Tónico 'm deixa!...

Y no poguent parlar més, esclatá ab gran plor.

La senyora María també havia arrufat un xich el nas al enterarse del contingut de la carta. No obstant y ab bonas paraulas, procurá calmar á la seva filla, á fi de veurer la resolució que més convenia adoptar.

—Vaja, no siguis aixís—insistí suplicant le senyora María.—¡Sempre 't miras las cosas pel cantó més negre!

—¿Pro que no ho veus tu mateixa?—replacava ab quimera l' Elvira.—¿No acabas de llegir ab quin laconisme més esglayador, ab quina desfatjatés més repulsiva m' ho notifica?

—¡Si no parla més que del traslado!—afegí la senyora María afectant indiferencia.

—¡Precisament perque no parla de res mes! interrompé l' Elvira.—¿Com es possible que un cor amorós com ell volia mostrá 'l seu, dicti una carta tan freda, sense una esperanza, sense una frasse de carinyo, ¡ni una! pel seu ídol? ¡Oh vil, miserable!

—Pro filla meva—digué la senyora María ja un poch aturdida—la carta no diu més que l' han cambiat de regiment y ha tingut necessitat de trasladarse de Barcelona á Madrid. ¡Be había de acatar lo que l' Ordenansa Militar li manava!...

—¡Ay, trist auguri á fé!—continuá l' Elvira. Aixó es una sencilla excusa... Desgraciadament ho comprench tot. Ara veuras l' indiferencia per part d' ell de que jo 'm queixava, y que tú atribuhias á celos meus. ¡S' allunya, s' allunya de mi, de tú, de tots nosaltres... ¡Ah canalla infame, ara ja se ha aprofitet...

—En fi—digué la senyora María sens fixarse ab l' alcans de las últimas paraulas que acabava de dir la seva filla—precisa aclarirho be. Avuy mateix me 'n salto á Barcelona, y 't juro solemnement remoure cel y terra fins á cerciorarme per mimat-eixa de tot lo que significa aixó. Y desgraciat d' ell que resulti com tu dius, perque la pagaría cara aquesta burla.

(Continuará.)

